

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 18. szám. 2017. szeptember 15.

Ára 0,80 lej

Külhoni Magyarságért díjat kapott Kató Béla püspök

Külhoni Magyarságért díjjal tüntették ki augusztus 20-án Kolozsváron Kató Béla püspököt. A díjat Potápi Árpád János nemzetpolitikáért felelős államtitkár és Mile Lajos, Magyarország kolozsvári főkonzulja adta át.

A díjátadón Potápi Árpád János az *Egri csillagokból* idézett: „A falak ereje nem a kőben van, hanem a védők lelkében.” Az államtitkár kijelentette: a Külhoni Magyarságért díj elnyerői olyan erdélyi példaképek, akik nem hátráltak meg a nehézségek idején, bárhova sodorta is őket az élet, minden gátat legyőzve a magyar közösség megmaradásáért, az igazságért harcoltak.

A díj azt hivatott kifejezni, hogy példaképeink a küzdelmekben nincsenek egyedül: az egész magyar nemzet mögöttük áll.

(Folytatása a 8. oldalon)

Fotó: Kiss Gábor

Kató Béla püspök átveszi a kitüntetést Potápi Árpád János nemzetpolitikáért felelős államtitkártól

Templom: az újjászületés helye és „élelmiszerbolt”

Felszentelték Sepsiszentgyörgy negyedik református templomát

Hat évvel az alapkövetés után felszentelték a sepsiszentgyörgyi Gyöngyvirág utcai gyülekezet templomát. Augusztus utolsó vasárnapján nemcsak a templom, hanem a templom előtti téren felállított sátor is zsúfolásig telt: Sepsiszentgyörgyről, a környéken lévő falvakból és más városokból egyaránt érkeztek az örömnemre. (Írásunk az 5. oldalon)

Lelki gyarapodás a szórványban – mezőségi misszió a teológusok

Egyhetes mezőségi szórványmisszió vettek részt a kolozsvári teológia másodévet végzett hallgatói Feketelakon és a környező falvakban. Az egy héten át tartó családlátogatásokkal, istentiszteletekkel, a résztvevők felkészültek az újkönyér ünnepén tartott úrvacsoravételre.

A 90-es években indult missziós tevékenység 2009-ig működött a teológián, a szórvány mellett kórházmisszióval és hajléktalanmisszióval is foglalkoztak. A missziós hét a kiindulópontja volt annak a folyamatnak, amellyel – Kató Béla püspök kérésére – a tíz évvel ezelőtti missziós munkát igyekeznek visszaállítani – mondta el Buzogány Dezső professzor. Jövőre bevonnának más évfolyamokat is, és lassan újraépítik a missziós tevékenységeket. Ezek régen nemcsak egy héttől álltak: a teológusok havonta kétszer ellátogattak szórványgyülekezetekbe, a családlátogatásokat, gyerekfoglalkozásokat magában foglaló nyári egyhetes misszió pedig ennek a megkoronázása volt. „Ezt a missziós hetet úgy hangoltuk, hogy egyezzen az

újkönyérrel, hogy a hét folyamán készülni lehessen az úrvacsoraszóra, az ünnepre. Bizom benne, hogy a diákoknak hasznukra volt, és lelki, szellemi gyarapodásukra szolgál majd, amit itt elraktároztak, hiszen a felkeresett családoknak ugyanannyira fontos volt, vagy talán még többet jelentett számukra” – fogalmazott Buzogány Dezső.

Bálint Szilárd teológiai hallgató elmondta: számára hasznos volt a missziós héten való részvétel, a mezőségi családok megismerése, a beszélgetések, közös imádkozások és istentiszteletek. „Olyan faluból jövök, ahol több mint ezer református van, szinte mindenki magyar.

Berekméri Gabriella

(Folytatása a 7. oldalon)

Tanulságos igék

Ezdrásról (II.)

Isten családja

Manapság nagy divat a családfakutatás és a nemzetségi táblázatok készítése. Sokan sok időt és még pénzt is fordítanak erre. Ez nyilván nem elítélendő dolog. Hiszen ilyen foglalatosság sok érdekességet jelenthet a családok számára. Sok meglepő, eddig ismeretlen dolog derülhet ki a kutatások során.

Esdrás könyvében is különös esettel találkozunk. Egyeseknek be kellene bizonyítaniuk, hogy ők egy adott törzshöz tartoznak, de ez nem sikerül nekik. Nevüket hosszú névsorban keresik azok között, akik hazatértek a fogságból. Ez csak egy kis része annak a népnek, amelyet hetven évvel azelőtt elhurcoltak. Az, hogy ennyien is hazatérhettek, Isten nagy ajándéka, és nem az ő érdemük. Mert mindig van kegyelmi választás szerinti maradék, mondja Pál. Olyanok, akiknek neve fel van írva az Élet könyvében.

De ez a nép nem akármilyen. Valamikor a Sínai-hegy lábánál hallotta a szót: lesztek nekem papok birodalma és szent nép. És Isten ezt komolyan veszi ezer év múlva is. Ezt kell most megtapasztalniuk Barzillai utódainak. Ő Rogelimből származott, és Dávid királynak sok hűséges szolgálatot tett. Egyik lánya paphoz ment feleségül, aki a maga rendjén Lévi nemzetségéből származott. Valószínű, hogy e pap olyan büszke volt apósára, hogy felvette a Barzillai nevet. S így a tény, hogy ők a Lévi családjához tartoztak, feledésbe ment. Ez érthető,

mert akkor még nem volt pontos nyilvántartás. Ennek az is lehetett az oka, hogy a papi tiszt a fogság idején nem sokat ért, hiszen nem volt sem templom, sem áldozás, így a papok szerepe minimálisra csökkent.

A fogságnak vége szakadt, a templomot újjáépítették, és beindult az istentiszteleti élet. S ebben a helyzetben már természetes, hogy ez a család is be akarja bizonyítani, Lévi nemzetségéhez tartozik. Ám mégsem sikerül.

Ez a történet azonban rólunk is szól. Mert Isten a Paradicsomban minket is papoknak teremtetett, hiszen Ádám feladata az volt, hogy Istennek szentelje magát. Ahogy azt káténk is veretesen megfogalmazza: magamat neki élő hálaáldozatul adjam. De mi ezt a papi tisztünket eljátszottuk – tudatosan és akarattal. Jobban szerettük a világot, mint az Istennek való szolgálatot. Sok embernek semmit sem jelent az Istennek való szolgálat. Ma már többen nyíltan kimondják: minnek templomba járni, minnek Bibliát olvasni, ez nekem semmit sem jelent. Egyesek inkább választják a világ ideig-óráig tartó gyönyörűségét, mint az Isten népével való együtt nyomorgást, Krisztus gyalázatát.

Milyen nagy kegyelem, ha valakinek az életében eljön a pillanat, amikor elkezdi kutatni isteni küldetése után. Amikor valaki elkezdi értékelni azt, hogy ő Isten gyermeke lehet. De hogyan tartozhatunk a Lévi lelki népéhez, Krisztus gyülekezetéhez? Mert úgy, ahogy megszülettünk, nem mehetünk be Isten országába. Ehhez újonnan kell születnünk, valaminek történnie kell az életünkben.

A Barzillai utódainak várni kell. Addig nem végezhetnek papi szolgálatot, amíg nem igazolják, hogy Lévi nemzetségéhez tartoznak. És ekkor kapnak egy csodálatos esélyt. Azt mondják nekik, meg kell várniuk, amíg újra főpap lesz, és akkor megvizsgálják az ügyüket. És ők türelemmel várnak, nem lesznek sem mérgesek, sem türelmetlenek, hogy még várni kell. Hisz ők azért jöttek haza, ez volt minden álmuk, hogy egyszer ők is szolgálhassanak az Úr templomában.

Milyen egyszerű gondolat ez! A döntés a Főpapról van. És ez a Főpap maga az Úr Jézus, akinek az ószövetségi főpapok csak előképei voltak. Ő azért jött, hogy minket megváltson,

Bibliaolvasó kalauz

Október

1	V	Jn 12,12–19	Péld 24,1–22
2	H	Jn 12,20–33	Péld 24,23–34
3	K	Jn 12,34–36	Péld 25,1–13
4	Sze	Jn 12,37–43	Péld 25,14–28
5	Cs	Jn 12,44–50	Péld 26,1–12
6	P	Jn 13,1–11	Péld 26,13–28
7	Szo	Jn 13,12–20	Péld 27,1–10
8	V	Jn 13,21–30	Péld 27,11–27
9	H	Jn 13,31–35	Péld 28,1–16
10	K	Jn 13,36–38	Péld 28,17–28
11	Sze	Jn 14,1–11	Péld 29,1–15
12	Cs	Jn 14,12–21	Péld 29,16–27
13	P	Jn 14,22–31	Péld 30,1–14
14	Szo	Jn 15,1–8	Péld 30,15–33
15	V	Jn 15,9–17	Péld 31,1–9
16	H	Jn 15,18–16,4a	Péld 31,10–31
17	K	Jn 16,4b–15	Ez 1
18	Sze	Jn 16,16–23a	Ez 2,1–3,3
19	Cs	Jn 16,23b–33	Ez 3,4–27
20	P	Jn 17,1–11	Ez 4
21	Szo	Jn 17,12–19	Ez 5
22	V	Jn 17,20–26	Ez 6
23	H	Jn 18,1–11	Ez 7
24	K	Jn 18,12–23	Ez 8
25	Sze	Jn 18,24–27	Ez 9
26	Cs	Jn 18,28–38a	Ez 10
27	P	Jn 18,38b–40	Ez 11,1–13
28	Szo	Jn 19,1–7	Ez 11,14–25
29	V	Jn 19,8–16a	Ez 12,1–20
30	H	Jn 19,16b–22	Ez 12,21–28
31	K	Jn 19,23–27	Ez 13

üdvözítsen, hogy a mi nevünk is bekerülhessen az Élet könyvébe. És ez a Főpap azért is több, mert ő a mi nevünket nem a mellényében hordja, hanem a szívében. Az Úr ismeri az övéit. Ismeri azokat, akik hozzá jöttek bűneikkel, nyomorult életükkel, hogy megtisztítsa és megváltsa őket. Ő nem téved, egy sem vesztet el azok közül, akiket az Atya neki adott.

Számunkra az örök evangélium az, hogy mi, akik bűneink miatt ki kellett volna zárassunk az üdvösségből, nevünk ki kellett volna töröltesen az Élet könyvéből, az ő vére által tiszták és szentek lehetünk. Ahogy szintén a Káté mondja: mintha semmi bűnöm nem lett volna, és semmi bűnt nem tettem volna.

A Barzillai családjával végül minden rendbe jött. A főpap kedvezően döntött, újra elfogalhatták papi tisztüket. Milyen boldogok lehettek ezek az emberek! Ilyen nagyok kell lennie a mi örömünknek is, hogy először kárhozatra született bűnösök voltunk, most a Főpap áldozata által az Úr szolgálivá lehettünk.

Mindenki, aki elfogadja személyes életére nézve az ő áldozatát, e csodálatos családnak a tagja lehet. Ez a család sem tökéletes, mert a tagok sem azok, de mégis ott ragyog életükön Isten kegyelme. Ebben a családban ott van Jézus Krisztus, a család Feje, ott vannak a tanítványok, a reformátorok, a magyar gályarab lelkipásztorok, ott vannak drága hitben előttünk járt szeretteink. Becsüljük meg ezt a családot, és legyünk annak méltó tagjai.

Lőrincz István

Kórházlelkészek Erdélyben

Kolozsvár

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség: e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740-368663

Balogh Gyöngyi, Onkológia

Elérhetőség: e-mail: gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740-295770

Erdélyi Tünde, III-as belgyógyászat

Elérhetőség: e-mail: erdelyitunde68@yahoo.com
tel.: 0740-202151

Marosvásárhely

Korodi Csaba, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: csabakorodi62@gmail.com,
tel.: 0723-331317

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746-091941

Brassó

Magyari János, Megyei Kórház
Elérhetőség: e-mail: magyariioan@yahoo.com,
tel.: 0721-564553

Szászrégen

Szép Ildikó, Városi Kórház
Elérhetőség: e-mail: szep.eduard@yahoo.com,
tel.: 0726-529977

Bánffyhunяд

Lukács Margit, Városi Kórház
Elérhetőség: e-mail: lukacsmanyika@yahoo.com,
tel.: 0724-056691

Sepsiszentgyörgy

Orbán Edit, Megyei Kórház
Elérhetőség: e-mail: edit.orban@yahoo.ca,
tel.: 0729-807973

Egy közösségépítő emlékére

Elhunyt Lapohos András ördögösfüzesi biológianár, múzeumalapító, helytörténész

Szülőfalujában, a Füzes menti Ördögösfüzesen augusztus 25-én temették el a 90. életében elhunyt Lapohos András biológia-földrajz szakos tanárt, a helyi iskola volt igazgatóját, múzeumalapítót, közösségépítőt, helytörténészt.

Lapohos András 1928-ban született Ördögösfüzesen, és a kolozsvári Bolyai Egyetemen végzett tanulmányainak idejét leszámítva egész élete szülőfalujához kötődik. Mindig vonzotta a Mezőség és a Füzes mente tavainak titokzatos világa, de a táj, a mezőségi emberek, tárgyi-szellemi értékeik, templomaik is. Tanári munkája mellett mindig szakított időt arra, hogy maradandót alkosson. 1980-tól diákjaival kezdte el iskolájában a Füzes mente élővilágát összegyűjtő szakszerű és igen gazdag állományú állattani múzeum létrehozását. Diákjai 1982–1985 között két alkalommal is díjat és egy nagydíjat nyertek a Pro Natura versenyen. A diákok Zergeboglár csapatának köszönhetően a falu és iskolája – sajátos népi kultúrája, népzeneje mellett – újra ismertté vált a hazai köztudatban.

1997-ben hozta létre a Szülőfalum Alapítványt, és kezdte el az egyházi és szóránymú-

zeum építését, melyet 2003-ban avattak fel. Közben értékmérés és adatgyűjtés céljával bejárta a Mezőség falvait, mint előtte a másik

Az idén magyar állami kitüntetésben részesült Lapohos Andrásnak a laudációt mondó Somogyi Botond, lapunk szerkesztője gratulál

jeles mezőségi krónikás, Kövesdi Kiss Ferenc marosvásárhelyi tanár. Erről szóló beszámoló írásait előbb az Üzenet közölte, majd önálló kötetben is megjelentek Zúgó harangok üzenete címmel. Mindezek mellett jutott ideje

arra is, hogy épp Kövesdi Feri bácsival együtt szívére vegye a Cegével egybeépült Göc majdnem néptelen templomának sorsát, és a mezőpanitiakkal együtt küzdött azért, hogy ez és még számtalan mezőségi templom „tanútemplom” maradjon.

Kezdeményezője és szervezője volt az évente megtartott göci és sajósárvári emlék-istentiszteleteknek, amikor is a környék magyarsága összegyűl egy-egy néptelenül maradt magyar templomban: emlékezni, hálát adni, erőt gyűjteni.

Munkásságát több elismerés is kísérte: Füzes menti földije, a jeles író, Wass Albert halála előtt adománnyal támogatta a múzeum építését, és személyesen neki írt levélben biztatta a Mezőség szolgálatára. Az idén tavasszal vehette át a magyar kormány elismerő kitüntetését is.

Temetésén Sükösd Sándor ördögösfüzesi lelkész szolgálata után Fodor Zoltán olvasta fel Székely Melindának, a szamosújvári magyar iskola tanárnőjének emlékeztetését, aki magyar pedagógusok, civil szervezetek (Tóvidék Egyesület, Téka) nevében búcsúzott, majd a helyi ortodox lelkész méltatta Lapohos András tanári munkásságát.

Áldott legyen Lapohos András tanár-közösségépítő emléke, és áldásos mezőségi szolgálatának mindig legyen hozzá hasonló lelkes folytatója!

Vetési László

Reformátusnak lenni

A reformáció jubileumi évében lapunk sorozatában lelkipásztorok, laikusok igyekeznek megosztani gondolataikat az olvasókkal arról, mit jelent a reformátusság, miért gondolják úgy, hogy érdemes reformátusnak lenni.

Otthon vagyok a hitben

Nemrég egy igen jeles és népszerű magyar közéleti személy egy ökumenikus összejövetelen azt állította, hogy a magyarság minden bajáért a protestantizmus a hibás, amely az ősi összhangot megbontotta. Igen megdöbbenem, hogy ilyen mondot, és a teremben lévők is hasonlóan vélekedtek. Felelősséggel kell használni az igét, a nyelvet. Egy felelős személy szavának súlya van, nem szíthat széthúzást felekezeti alapon – fogalmaztuk meg egyöntetűen.

A vallásújító irányulást nem lehet bűnként felróni, a Bibliából is gyakran halljuk a felszólítást a megújulásra. Vállalom az újítás „bűnét” az első teljes magyar bib-

liafordítás elkészítését (1590), a százötven zsoltár átültetését (1607), a Heidelbergi Káté lefordítását, a bibliaolvasás és az anyanyelvű oktatás elterjedését. Ezek nélkül az emberek lelkiülete, a magyar társadalom bizonyára más fordulatot vett volna.

Református azóta vagyok, amikor – születésem után nem sokkal – szüleim és keresztszüleim félve, nehogy áldás nélkül távozzam az árnyékvilágból, megkereszteltek. Az Úrnak tervei voltak velem, életben maradtam, gyarapodtam, iskolába kezdtem járni. Furcsa idők jártak akkor. Egy napon a tanító bácsi azt mondta: ne menjetek a tiszteletes úrhoz, mert ott csak

ártalmas dolgokat tanultok. Mégis elmentünk vallásórára. Attól kezdve az édesanyámtól és édesapámtól tanult imák lettek számomra Isten felé az iránytűk, meg persze a lelkipásztortól tanult igék, a tiszteletes asszonnyal énekelt zsoltárok.

Öntudatos reformátusnak azóta tartom magam, amióta szülőfalumban, Székelydályában konfirmáltam. Kalapos kép emlékeztet arra, hogy felmondtam hét társammal a kátét, fogadalmat tettem hitemről. Attól kezdve részeseülhettem úrvacsorában. Sok idő telt el azóta, sokan és sokszor meg akartak győzni arról, hogy nincs Isten, aki pedig folyamatosan gondját viselte a félárva fiúnak az élet hosszú útján.

Ma hetvenedik életévemet taposom, és hálás vagyok, hogy Isten figyelt rám. Megadta nekem, hogy hinni tudjak. Megismertette velem képességeimet, amelyek által segíthetek magamon és embertársaimon. Presbiterként, zsoltárekló dalos testvérként, gyülekezeti tagként megadatott nekem, hogy Isten mindenese legyek, a jövő kovásza.

A templom nem más, mint hitet, erkölcsöt, magyarságot őrző vár, emberségünket őrző ház. Falum tornyának, Erdély harmadik legmagasabb tornyának égre törése lett a példaképem, a templom előtt álló Pap kútja pedig minta számomra a szolgálatban, áldozatkészségben.

A templom mellett ott az iskola. Nyugdíjas tanár lévén ma már tudom: templom és iskola csak akkor töltheti be hivatását, ha lélekkel vagyunk jelen minden munkánkban, céltudatos hit hatja át cselekedeteinket.

Isten újra meg újra tavaszt, nyárt, őszt, telet ad nekünk, minden sötét éjszaka után világosság következik. Áldása nap felettünk. Reformátusnak lenni jó, mert beragyogja életemet a Szentlélek. Reformátusnak lenni jó, hisz testvére vagyok mindenkinek, aki ember, aki a szeretet és jóság vallását vallja. Itthon vagyok hitemben: a reformáció ötszáz éves szirmai nekem is nyílnak, teremnek.

Lórincz József presbiter

Hiteles legyen a szó és a tett

Ötvös József nyugdíjba vonulására

Ötvös József lelkipásztor átlépte a nyugdíjkorhatárt. A születéstől a fizikai elmúlásig terjedő földi létünk fontos állomása a munka hivatalos abbahagyása. Igaz, a népi bölcsesség szerint „jó pap holtáig tanul”, azaz a hitbeli, közösségi feladatokat ellátó, hivatástudattal megáldott értelmiségi számára a nyugdíjazás csupán a tevékenység átszervezését jelenti. Talán megszabadulni a kevésbé tetsző dolgoktól, és új lendülettel folytatni a szívhez közel állókat, az Istennek tetszőket. Ezután nem kell órarend szerint bejárni a lelkészi hivatalba és végezni a szolgálatokat, hanem felkérés és szükség szerint adódik alkalom minderre. És talán több idő jut rádióműsorokra, újabb újságcikkekre, a reformáció ötszázadik évfordulójára megjelent írások kötetbe rendezésére és még sok mindenre. A családra is, akiknek a szombat és a vasárnap hosszú évtizedeken át munkanapoknak számított.

Ötvös József Pókában született, a Felső-Maros mente szomszédságában fekvő református faluban, ahol ősei és falustársaik mindjárt a második világegést követő években képesek voltak új református templomot építeni a régi, megromgálódott helyébe, hogy a lassacskán beköszöntő kommunista időkben zsúfolásig megteljen minden vasárnap.

A középiskolát a Bolyai Farkas Gimnáziumban végezte Marosvásárhelyen, majd 1971–1976 között Kolozsváron a Protestáns Teológiai Intézetbe járt. 1992–1993-ban alkalma adódott egy évet peregrinusként Göttingenben tanulni, a kétszáz évvel korábban szintén ott deákoskodó Bolyai Farkas nyomdokaiba lépni.

Több mint négy évtizedes lelkipásztori életútját 1977–1983 között Görgényszentimrén kezdte egy nagy múltú, ám lassan kiháló polgári település kicsiny egyházközségében.

A Marosvásárhely melletti Jedd következett, amelyhez hozzátartozott akkor Marosagárdon kívül az időközben önálló Kebele és Kebeleszentivány is.

1994-től a Marosvásárhely–VIII. – Cserealja egyházközség lelkipásztora lett, ahol akkoriban évente százötven körül volt a konfirmálók száma, és húsvétvasárnap ezer ember vett úrvacsorát. 2002-től tizenöt éven át a Vártemplom lelkésze volt. Közben 2000–2012 között esperesként és egyházkerületi missziói előadóként is szolgált.

Érdeklődése, életműve alapján Ötvös József a tudós papok, az író papok, a Bod Péterek sorába kívánczik. Két könyve jelent meg: Hétköznapok, ünnepnapok, emléknapiak, illetve Ahol még magyarul szól a zsoltár címmel. Szerződéses alapon a Maros megyei napilap, a *Népújság* külső munkatársa, a Marosvásárhelyi Rádió *Hitvilág* műsora református adásának szerkesztője, rádióműsorok meghívottja. És ami számunkra a legfontosabb: a Vártemplom gyülekezeti lapjának, az *Új Kezdetek* a felelős szerkesztője, mindenese.

Ötvös József ízig-vérig erdélyi kisebbségi értelmiségi pap. Olyan történelmi korokban szolgált, amikor a kisebbségi sorsban élő magyarság számára az egyház nemzetmentő és identitást megőrző szerepe felértékelődött. Aktívan részt vállalt a közéletben, a rendezvényeken való felszólalást, imát, igehirdetést sohasem utasította el, és ő maga is jó példával járt

elől, amikor személyes jelenlétével megtisztelte mások eseményeit.

Immár másfél évtizede együtt tevékenykedtünk a doni emlékbizottságban, és az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület által felállított Petőfi-szobornál többször felszólt. Jelképesnek tekintem hát, hogy hét esztendeje éppen a szobornál adhattam át neki az EMKE országos elnöksége oklevelét az alábbi szöveggel: „a marosvásárhelyi vártemplomi gyülekezet keretében zajló közművelődési események méltatásaként, a magyar kultúra ápolásáért kifejtett áldozatos tevékenységéért”.

lekezet keretében zajló közművelődési események méltatásaként, a magyar kultúra ápolásáért kifejtett áldozatos tevékenységéért”.

Lelkészi hivatásában mindvégig segítőtársa Kacsó Emese tiszteletes asszony. Ő is hűséges társ, minekutána az ötvenhatos magyar forradalom eszmeisége mellett egyenes

gerinccel kiálló későbbi apósa, Kacsó Tibor börtönviseltsége csak tetézi az állambiztonság papokra irányított „törődésének” amúgy is emelkedett szintjét. De az igaz ember igazat szól, és hitből szólja az igazat. Mindezek után nem véletlen, hogy frigyüket három hangzatos nevű fiúgyermekkel áldotta meg Isten: Koppány Bulcsú, Ajtony Atilla, Tétény Álmos. Hogy sorra jöjjenek az unokák, és gyarapodjon József nemzetsége. Mindezek jegyében jelképesnek tartom a mózesi, az isteni üzenetet a Székely Mezőség, az egykori Székelyvásárhely éppen nyugdíjba készülő székely papja számára: „(József) Egy másik álmot is látott, és azt is elmesélte testvéreinek. Ezt mondta: Megint álmodtam valamit: Egyszer csak leborult előttem a nap, a hold és tizenegy csillag!” (Mózes 37,9).

Mivel is fejezhetném be egy írástudó lelkész méltatását? Csakis az általa megfogalmazott, saját életére és munkásságára is oly jellemző hitvallással: „hiszem és állítom, az erdélyi református egyház az idők során akkor végezte hűségesen és méltóan a rábízott küldetését, amikor együtt tudott menetelni a néppel, a társadalommal, a nemzettel, de nem adta fel a Szentírásban kijelölt és a hitvallásban előírt utat. Gyakorlatilag mindez azt jelenti: a mi küldetésünk és megbízatásunk elmondani mindenkinek: szeret az Isten, de ezt úgy adni át, hogy hiteles legyen a szó és a tett, a szolgálat és az élet, a mindennapi viselkedés és családi magatartás.”

Miközben boldog és értékteremtő nyugdíjas éveket kívánunk szeretett vártemplomi lelkészeinknek, egyúttal reméljük, még gyakran követhetjük logikusan felépített és időszerű üzeneteket megfogalmazó prédikációit az ősi szószékről. Bízunk abban, hogy újabb kötetbe foglalva olvashatjuk írásait, gondolatait, majd bő hét esztendő múltán együtt ünnepelhetjük a háromszázadik lapszámot megélt gyülekezeti lapunkat, az *Új Kezdetet*! Mindehhez jó egészséget és isteni gondviselést kívánok a presbitérium és a gyülekezet nevében!

Ábrám Zoltán presbiter

Pályatársak. Ötvös Józsefet a templom előtt Kántor Attila lelkipásztor köszönti

Templom: az újjászületés helye és „élelmiszerbolt”

(Folytatás az 1. oldalról)

A régi hagyományokhoz híven kereszttelővel kezdődött az ünnepi alkalom, amelyen Kató Béla püspök saját unokáját áldotta meg. Keresztelési prédikációjában arra hívta fel a figyelmet, hogy egy templomszentelésnek ez a lényege: legyenek gyerekek, akiket megkeresztelhetnek. A keresztség biztonság, fogódzó, amelyben bármikor megkapaszkodhatnak.

Bancea Gábor helybéli lelkipásztor liturgiai szolgálata után Kató Béla püspök a 84. zsoltár alapján hirdette az igét. Prédikációjában elmondta, míg minden más templomban újszenge vasárnapját ünneplik, Sepsiszentgyörgyön más termésért adnak hálát. A püspök szerint az élő Isten utáni vágyakozás határozza meg az ember életét, a templomban pedig Isten közelségét és jelenlétét érezzük meg, hiszen ez az ő lakóhelye. Van, akinek a templom csak szép díszlet, amelyet életünk különböző eseményeihez kölcsönveszünk. De boldog ember az, aki átélheti azt az ünnepi pillanatot, amikor Isten jelen van az életében, ő pedig meg tud jelenni az Úr színe előtt. E templom Isten dicséretének, az imádságnak a helye lesz, így tudunk győzni a gonosz felett. A templomnak nagykövetnek kell lennie: a mennyek országának követségi helyének. A követségek azon állam törvényei szerint működnek, amelyek kiküldték őket, így a mennyek országa parancsolatainak kell ebben érvényesülniük. Ugyanakkor szülőotthonnak kell lennie: az újjászületés helyének. Emellett legyen „élelmiszerbolt”: az ige eledelét kell itt osztani. A templom legyen az igazság palotája – aki ide bejön, az hallja meg és tanulja meg, hogy mi Isten igazsága.

Bancea Gábor lelkipásztor köszöntőbeszédében hangsúlyozta: a templom a szívünkben épül fel. Ha ott nem születne meg, akkor ez az épület sem készült volna el. A templomra az embernek van szüksége, de azt is fontos tuda-

Fotók: Kiss Gábor

A több mint háromórás istentisztelet során a templomban az úrvacsorát is kiosztották

tosítani magunkban, hogy bármit is teszünk, haszontalan Isten áldása nélkül. A lelkipásztor kiemelte: nagy kegyelem, hogy a reformáció 500. évében épülhetett fel. Ezzel igyekeznek azt üzeni, hogy 500 év múlva is lesznek e vidéken reformátusok.

Balogh Zoltán, Magyarország emberi erőforrások minisztere levelében – amelyet Sipos Zoltán gondnok olvasott fel – arra emlékeztetett, hogy fel kell fedezni az Isten által teremtett lehetőségeket. Brendus Réka, a magyar nemzetpolitikai államtitkárság főosztályvezető helyettese szerint a templomot erős alapra építették, és bizonyítja, hogy az egyház megtartó erő. Az építéshez kell egy erős ország is, Magyarország kormánya ezért is nyújt segítséget, ezt pedig szolgáltatnak tekinti. Csige Sándor Zoltán csíkszeredai vezető konzul beszédében kitért arra, hogy a templom az a hely, ahol az ember megtapasztalhatja, hogy nemcsak kenyérrel él az ember.

Antal Árpád András sepsiszentgyörgyi polgármester arról beszélt, hogy a templom akkor épült meg, amikor a közösség megfogalmazta

ebbéli igényét, minden más csak a következménye ennek. A polgármester kijelentette: aki a protestáns etikában nő fel, azt a Balkán sosem tudja bekebelezni. Incze Zsolt György esperes szerint a gyülekezet tulajdonképpen a második templomát építette fel, miután levált a belvárosi gyülekezetéről.

Domokos Ferenc gyülekezeti főgondnok beszédében Istennek adott hálát, hogy támogatta templomépítő elhatározásukat. Zakariás Attila építész köszöntése után Dézsi Zoltán egyházkerületi főgondnok hangsúlyozta: Istennel erőnkön felüli terveket tudunk megvalósítani. Az elmúlt fél évezredben közel került hozzánk az ige, edesebb lett az anyanyelv, magyarabb a szó, erősebb a szabadságvágy, és még közelebb került lelkünkhez a haza. Sepsiszentgyörgy negyedik gyülekezete bebizonyította: csak együtt, a közös gondolkodás és cselekvés révén lehet jövőnk.

A köszöntő szavak után az úrvacsora sákramentumát is kiosztották a népes gyülekezetnek. Istentisztelet után a templom udvarán tartottak szeretetvendégséget.

Kiss Gábor

A lelkipásztor Isten ajándéka

Új igehirdetője van Udvarfalvának

Ünnepi istentiszteleten iktatták be Jakab István egykori galambodi lelkipásztort, a Maros-mezővárosi Egyházmegye esperesét új gyülekezetébe, Udvarfalvára.

Az istentiszteleten Kató Béla püspök hirdette az igét, majd Jakab István esperes az 1Kor 15,20.58 alapján szólt a gyülekezetéhez. Kijelentette: a lelkipásztornak nem a saját vélt bölcsességeit, meglátásait kell prédikálnia, hanem csakis Jézus Krisztust. „Krisztus nagykövetei vagyunk, ezért őt kell prédikálnunk” – mutatott rá az esperes. Jakab István Szabó Árpád nyugalmazott lelkipásztort váltotta Udvarfalván. Az iktatási ünnepség során Kató Béla püspök, illetve lelkipásztor testvérei is egy-egy igével

áldották meg, amelyek jó tanácsként szolgáltak a munka újrakezdéséhez az új gyülekezetben.

Az ünnepségen Magyarország csíkszeredai főkonzulátusát dr. Farkas Balázs ideiglenes ügyvivő képviselte, köszöntőbeszédet mondott Péter Ferenc, a Maros Megyei Tanács elnöke, Faragó Csaba, a dunaharaszti testvérgyülekezet lelkipásztora, László Ildikó, Marosszentanna alpolgármestere, Domahidi Béla mezőberenyeyi lelkipásztor, Nagy Sándor, a Maros-mezővárosi Egyházmegye főgondnoka, illetve Páll István helyi gondnok. Az eseményen a Reménység zenekar, az udvarfalvi ifjúsági csoport és a

Kató Béla igével áldja meg Jakab Istvánt, az új udvarfalvi lelkipásztort

Hozsánna vegyes kar szolgálatát, illetve Balázs Rozália szavalatát hallhatták az egybegyűltek.

Berekméri Gabriella

Megtartani a reformáció hagyatékát

Presbiterszövetségi konferencia Nagyenyeden

Nagyszabású konferenciát tartott Nagyenyeden a Presbiteri Szövetség. Az egyházkerület egyházmegyéiből mintegy hétszáz résztvevő gyűlt össze a nagyenyedi vártemplomban, hogy megünnepeljék a reformáció 500 éves jubileumát. Az ígét Kató Béla püspök hirdette, a nap folyamán pedig Buzogány Dezső, Gudor Kund Botond és Visky Sándor Béla tartottak előadásokat.

Kató Béla püspök áhítatában kiemelte: a nép és az emberek ereje az emlékezetben rejlik. Az a közösség, amely nem tiszteli emlékeit, elveszíti gyökereit, az élete kiszárad, értelmetlenné válik, ezért is kell gyermekeink előtt őszintén feltárni a történelmet, hangsúlyozni az emlékezés és múltból való merítés fontosságát. Ahogy az egyiptomi pusztai vándorlaskor Izráel fiai vitték magukkal József tetemét, történelmük egy darabját, nekünk, mai embereknek is el kell döntenünk, hogy az elmúlt 500 évből mit viszünk tovább, és olyan fiatalokat kell nevelnünk, akik a következő fél évezredben is megtartják a reformáció hagyatékát.

A Presbiteri Szövetség nevében Pályi József elnök köszöntötte a résztvevőket, majd Judák Endre, a Magyar Református Presbiteri Szövetség elnöke szólt az egybegyűltekhez.

Dr. Buzogány Dezső egyháztörténész a reformáció jelentőségéről, az erdélyi társadalomban kifejtett hatásairól, illetve az első reformátori hitvallásokról és ezek mai értelmezéséről tartott előadást. Kitért a helyi reformációra, kiemelve a reformáció erdélyi elterjedésében, könyvkiadásban, nyelvújításban nagy szerepet játszó alakokat (Honterus, Heltai Gáspár), átfogóan ismertette a reformáció térhódításának folyamatát a történelmi események tükrében, emellett szó esett az ellenreformációs mozgalmakról is.

A második előadása során elhangzott: ha az ember a Bibliát olvassa, hívő emberré válik, de reformátussá csak akkor lesz, ha a hitvallással tisztában van, tanul belőle. Beszélt a kátéprédi-

kációk visszahozásának lehetőségeiről, a Második Helvét Hitvallás erdélyi és magyarországi elfogadottságáról, illetve a lelkészképzésben betöltött szerepéről. Mindezek mellett az egybegyűltek hallhattak a felekezetek különválásának mozzanatairól Erdélyben, valamint Melancthon Fülöp munkásságáról és ennek jelentőségéről. „Ahhoz, hogy reformátusok legyünk, szükségünk van a hitvallásunkra. Mind egyik egyháznak az teszi ki az alapját” – hangzott el.

A nagyenyedi református oktatás nemzetközi kapcsolatai a 18. században címmel dr. Gudor Kund Botond esperes tartott előadást. „A reformáció létérdeke az intézmények alapítása, fenntartása és működtetése” – jelentette ki az esperes. Előadásában rámutatott: Bethlen

Gábor fejedelem oktatáspolitikája a nyugatiak számára oktatási frontterületté, akadémiai gyűjtőzónává tette Erdélyt, Erdély számára pedig biztosította a kitörési lehetőséget. Hazánkban égető szükség mutatkozott az egyetemalapításra, a nemesség, a fejedelem és az egyház is szerte voltna megoldani az oktatás kérdését, ehhez pedig szükség volt a külföldi kapcsolatokra, a külföldről visszatérő lelképásztorok pedig az egyházat és az államot egyaránt támogatták. Gudor Botond kitért Bethlen Miklós, Pápai Páriz Ferenc, Enyedi István és Teleki Sándor tevékenységére, emellett beszélt a német, holland, svájci kapcsolatokról és az egzotikumnak számító angliai tanulmányutakról. Kiderült, az enyedi diplomáciához hozzátartozott a boroshordó is, amely Nyugat-Európáig vitte a település hírét.

Dr. Visky Sándor Béla *A református presbiter kiskatéja* című kiadvány útmutatóját ismertette, amely a mai gyülekezeti tagokat foglalkoztató valós kérdésekre keresi a válaszokat.

A készülő kiadvány 52 kérdést tartalmaz, hogy az év minden vasárnapjára jusson egy-egy téma. A kötetben szerepel az elhívás jelentősége, a presbiteri tisztség szerepe, az abortusz, eutanázia, de a családon belüli egyenrangúság, a családon belüli erőszak, a házasságtörés, válás, gyereknevelés kérdésköreit is boncolgatja. Külön fejezetet kap a gyülekezet ajándéka, amelyben szerepel a női lelkészség, az egyházi személyek politikai szerepvállalása, az egyház közéleti szerepe, a diakóniai munka, emellett megjelennek a szekták, felekezetek, más vallások, babonák, ateizmus miatt felmerülő problémák. A további témák között szerepel a tudomány és a hit viszonya, a lelkész pszichológusi szerepe, a káros szenvedélyek, a megbocsátás, a szülőföld elhagyása, zárófejezetként pedig az örök élet reménysége köré épülő kérdéseket érinti.

A konferencia záró előadásaként Tóth Tibor László nagyenyedi lelképásztor mutatta be a település, a templom, a várfalak és a kollégium történetét. Az eseményt is befogadó vártemplom tizenegy országgyűlésnek és 49 zsinatnak adott otthont, az egyház bölcsőjének nevezték. Itt alakult meg 1564-ben az Erdélyi Református Egyház, és itt választották meg Dávid Ferenc első református püspököt.

B. M.

Testvéreknél Celldömölkön

Nyáron a marosvásárhelyi Tulipán utcai gyülekezet 35 tagja testvérgyülekezeti látogatásra indult Celldömölkre, ezzel is erősítve a két közösség között huszonhárom éve tartó barátságot.

Utunk első állomása Szentendre, a hét torony városa volt. Galériák, múzeumok sokasága jelzi, hogy 1929 óta művésztelep működik a városban. Innen a Duna-kanyar érintésével Esztergomba látogattunk, ahol kívül-belül megcsodáltuk a bazilika monumentális épületét. A várfalról letekintettünk a Dunára, s gondolatban átsétáltunk a Mária Valéria hídon a jelenleg Szlovákiához tartozó Párkányba.

Késő délután érkeztünk Celldömölkre, ahol már nagy szeretettel vártak ránk vendéglátóink. Először a Géza fejedelem által 996-ban alapított pannonhalmi bencés apátságot látogattuk meg. Már messziről feltűnt a Szent Márton-hegyen „mintegy királyi széken lebegő” (Kazinczy Ferenc) hatalmas épületegyüttes.

Nagyszerű idegenvezetés ka-lauzolt végig a templomon, könyvtáron, ahol éppen egy, a reformáció 500. évfordulójára rendezett könyvkiállítást is megtekinthettünk. A többhektáros kertben a szerzetesek szőlőt és gyógynövényeket termesztnek. Ők a rend 6. századi alapítása óta az „Imádkozzál, dolgozzál és olvass!” hármasság szerint élnek és szolgálnak.

met: „Nem, mi nem születtünk reformátoroknak – előbb mi magunkat kell megreformálnunk. Látogatnunk kell az alázat, az önmegtágadás iskoláját.” A temetőben álló mauzóleumban nemcsak láttuk a nagy hazafi sírját, hanem lenyűgöző történelmi előadást is hallgathattunk idegenvezetőnk jóvoltából.

Sopronban idegenvezetővel jártuk be a keskeny, zezugos utcácskákat, s hallgattuk a régi házakról, templomokról szóló történeteket.

A bátrabbak megmászta a Tűztorony 82 lépcsőjét is, ahonnan szép kilátás nyílt a városra. A református templomban tett látogatást követően már késő délutánba hajlott az idő, amikor a magyar-osztrák határra értünk, ahol körbejártuk az 1989. augusztus 19-e páneurópai piknik színhelyét. A park közepén áll Melocco Miklós Áttörés című szoborcsoportja, amely a több mint 600 NDK-állampolgár Ausztriába szökésének szívszorító mementója. Döbbenetek azok az archív fényképek is, amelyek nagy méretű pan-nókon mutatják be az akkori eseményeket.

A vasárnapi istentiszteleten Nagy József Levente marosvásárhelyi lelkész a prédikáció során kiemelte: abból fakadna áldás az életünkre, ha Isten akarata és az ember engedel-messége mindig találkozna. Az úrvacsoraosztás után, amelyen Németh Tamás celldömölki lelkész szolgált, a két gyülekezet kölcsönösen megajándékozta egymást: a Tulipán utcaiak Erdély és az erdélyi reformátusok címerét adták, a celldömölkiek pedig egy márványtáblát, amely a két gyülekezet barátságának és a reformáció 500 éves évfordulójának állít emléket. Ezután került sor a templomkertben annak a kopjafának a megkoszorúzására, amelyet négy évvel ezelőtt hoztunk ajándékba. Az összetartozás kopjafáját a két gyülekezet gondnoka, Balogh László és Balmocz Lehel koszorúzták meg.

Hazafelé jövet megálltunk Cegléden megcsodálni az impozáns méretű református templomot. Hálát adunk az Úrnak az oltalomért, a segítségért. Köszönjük celldömölki testvéreinknek azt az őszinte, baráti szeretetet, amellyel körülvettek bennünket.

Simon Mária

Lelki gyarapodás a szórványban

(Folytatás az 1. oldalról)

Ez pedig teljesen új élmény volt, megláttam mekkora a kontraszt a nagy gyülekezetek élete és az itteni között” – mérlegelte a teológus.

A záró ünnepi istentiszteleten Ballai Zoltán gazdasági tanácsos az 1Krn 28,8–9, illetve a Jn 14,21 alapján szólt a feketelaki és környező falvakból érkezett hívekhez. A hálaadás ünnepének nevezte az újkönyér napját, amelyen nemcsak a betevő falatért, hanem életünkért, Isten kegyelméért és szeretetért is köszönetet mondunk. Dávid király példáját emelte ki, aki Salamonra és a népre hagyta a parancsolatok őrzését, Jézus azonban hozzátette azt is, hogy nem elég őrizni a rendeleteket, meg is kell tartani őket, világítani és utat mutatni kell általuk. A lelkipásztor rámutatott: Jézus kimondja, hogy meg akarja mutatni nekünk szeretetét, Szentlelkével élővé teszi bennünk az ígét. Ő az, aki beelát a szívünkbe, megérti a fájalmunkat, keserűségünket, gyászunkat, és ha keressük és szeretjük, akkor meg is találjuk. „Hálát kell adnunk, hogy látjuk szeretete je-

Ballai Zoltán a prédikációban hangsúlyozta: a parancsolatokat őrizve kell a holnapnak nekivágnunk

leit a termőföldeken, életünkben, de a csapások idején is látnunk kell, hogy Isten mellettünk áll” – hirdette Ballai Zoltán, majd hozzátette: „minden hálaadás egy új kezdet, a betakarítás után új

magvakat kell elvetnünk, így valahányszor Isten ígéjéhez hozzáérünk, eljövünk az ő házába, hálát adva és reménykedve, a parancsolatokat őrizve kell a holnapnak nekivágnunk.”

Külhoni Magyarságért díjat kapott Kató Béla püspök

(Folytatás az 1. oldalról)

Az eseményen elhangzott: Kató Béla püspök keze nyoma az erdélyi városok mindegyikén meglátszik. „Megújult és megújuló épületek hirdetik: gondoskodó kézben vannak. De ahogy ő maga is vallja, az épületek semmit sem érnek, ha nincs, aki élettel megtöltse azokat. Nem épületeket, hanem az erdélyi reformátusságot, tágabb értelemben pedig az erdélyi – és nem csak – magyarságot szolgáló intézményeket hozott létre szinte minden olyan erdélyi településen, ahol magyarok laknak, jövőt akarnak saját maguknak építeni.” A püspök által indított intézmények közül kiemelték a LAM Alapítványt és az értékes továbbképzéseket, a KIDA konferencia-központot, az illyefalvi gyermekfalut.

A laudáció megemlíti: „miután 2012-ben az egyházkerület püspökévé választották, nem szűnt meg abban hinni, hogy csak a közösség tarthatja meg az erdélyi magyarságot. Azok közé tartozik, akik, miután választott tisztségviselők lettek, nem felejtették el, hogy egy irodából nem lehet embereket megismerni, és zsúfolt programja, ünnepségek sorozata hirdeti, nem a kényelmes szék vonzza, sokkal inkább az a vágy, hogy közösségekkel együtt ünnepeljen,

embereket megismerjen, örömeikről és bánataikról tudjon. Több interjúban is elmondta, a külföld rengeteg lehetőséget kínál. Több pénzt, jobb lakást, jobb autót. Ezekkel pedig csak és kizárólag a közösségi élmény veheti fel a versenyt. Ugyancsak a püspök említette többször, hogy az a magyar ember, akinek nincs legalább egy magyar intézménnyel kapcsolata, elveszett. Ezért is kiemelkedő a tevékenysége, amelynek köszönhetően iskolák újultak meg, múzeumok, központok alakultak. Ezek nemcsak azt mutatják, hogy Erdélyben református, magyar múlt van, hanem azt is fennhangon hirdetik, hogy jövő is van e földön; hogy 500 évvel a reformáció után Erdélyben van lehetőség további ötszáz évig közösségben élni. Hogy a felújult templomok és iskolák csak akkor érnek valamit, ha emberekkel vannak tele, ha gyerekek hangos kacagása tölti be. Ez pedig igazi nemzetstratégia. Hirdetni a dicső múltat és lehetőséget teremteni a jövőnek.”

Az eseményen továbbá Horváth Annának, Kolozsvár volt alpolgármesterének, valamint Tamási Zsoltnak, a marosvásárhelyi Római Katolikus Teológiai Gimnázium igazgatójának adtak át díjat.

Kiss Gábor, Berekméri Gabriella

Hálaadás Lőrincrévén

A közelmúltban az ötven éve konfirmáltak találkoztak a Nagyenyed közelében fekvő Lőrincrévén. Az egyházközség templomában Horhát Miklós lelkipásztor igehirdetése után az „aranykorú” konfirmandusok nevében Körtvélyessné Geréb Júlia köszöntötte a jelenlevőket.

Körtvélyessné Geréb Júlia hálás szívvel emlékezett a lőrincrévi évekre. Édesapja, Geréb Dániel lelkipásztor kilenc évig hirdette Isten ígését a gyülekezetben. „Mindig szeretettel gondoltunk a lőrincrévi évekre, arra a helyre, ahol gyermekkorunk legszebb éveit töltöttük. Jó ismét itt lenni hittételünk templomában, ahol ötven évvel ezelőtt átélhettük azokat a pillanatokat, amikor tiszta, gyermeki szívvel Isten és a gyülekezet színe előtt fogadalmat tettünk református vallásunkról, hitünkéről. Akkor a családi kötelék védelmében boldog gyermekként éltük meg fogadalmunkat, ma már ránk hárul az a feladat, hogy gyermekeink és unokáink életét hittel és hitben egyengessük” – fogalmazott Körtvélyessné Geréb Júlia, majd hangsúlyozta: „két emberöltőnyi idővel a hátunk mögött, napi gondokkal terhelve, immár életünk alkonyán, ki-ki a maga nehézségeivel ismét itt vagyunk, hogy életünkben adódó megpróbáltatásaink ellenére is, öszülő fejjel ismét fogadalmat tegyünk hitünkéről. Arról a hitről, amelynek hithőseink és reformátoraink ötszáz évvel ezelőtt letették alapköveit.”

Az ötven évvel ezelőtt konfirmáltak szeretettel emlékeztek néhai Lovász Mihály

konfirmandus testvérükre is. A köszöntés után megerősítették korábbi fogadalmukat: „Ígérem és fogadom, hogy Jézus Krisztusnak igaz követője, református keresztyén anyaszentegyházunknak egész életemben hűséges, úrvacsorával rendszeresen élő, szolgáló és áldozatkész tagja leszek. Isten engem úgy segéljen.”

Geréb Dániel lelkipásztor 1967-ben az alábbi gondolatokkal bocsátotta hitbéli útjukra a konfirmandusokat: „bízom abban, hogy valahányszor hallani fogtok a Heidelbergi Kátéről, mindig eszetekbe jut, hogy hosszú útján, sok szenvedés és megpróbáltatás között anyaszentegyházunk igazát úgy foglalta magába, hogy abból minden idők embere hitének megtartásáért örök, élő vizet meríthetett. Erről a hitről tettek vallomást gyermekeink is e délelőtti folyamán, de erről a hitünkéről kell valamennyien vallást tennünk, hogy hű sáfárai legyünk drága és reánk bízott egyházunk kincseinek.”

(A Reformátusok Lapja alapján)

Nemrég a magyarkiskapusi templomban ünnepi istentisztelet keretében idős testvéreinket ünnepeltük, akik már ötven vagy még több éve Isten kegyelméből, boldog házasságban élnek. Az ötlet egy olyan korban született, amikor a házasság intézménye válságban van. Isten dicsérete és az idős házások megtisztelése a templomban jelezte: a házasság Isten rendelése. A mai fiatalok számára is üzenet: érdemes felelősen, Isten küldötteként, hivatásként, házastársukkal hűségesen élni a mindennapokat.

Gombár Sándor lelkipásztor az igehirdetés után köszöntötte a gyülekezet néhai lelkipásztorának, Szabó Gézának a lányát és annak családját. Szilágyi István a Kalotaszegi Egyházmegye Presbiteri Szövetségének nevében köszöntötte az ünneplő idős testvéreket. Istennek hála, ezek az idős házaspárok többnyire presbiterként vagy gondnokként is szolgálták az Urat, hűség a szolgálatban – fogalmazott Szilágyi, aki megköszönte szolgálatukat, és a mai fiatal presbitereket arra buzdította, hogy vegyenek példát tőlük.

Az ajándékok átadása előtt a gyülekezet lelkipásztora megköszönte Ambrus Gornyik László vállalkozónak, hogy pénzadományjal járult hozzá az ünnepelt idős testvéreink jelképes megajándékozásához. Bántó Erzsébet a házaspárok nevében verset szavalt. A holland testvérgyülekezet nevében Hans Odink köszöntötte az időseket. Érdemes megemlíteni holland testvérünk egyik gondolatát: az erdélyi nehéz életkörülmények között is a hosszú ideig való egymás melletti kitartás jelenti az idősök hitbéli, lelki és fizikai erejét. A köszöntések sorát Halmágyi Bálint gondnok testvérünk zárta.

A templomban az ünnepség a házassági esküszöveg elismertelével és a himnusszal zárult.

E kivételes esemény jó hatást gyakorolt gyülekezetünkre, és ezúton is szeretnék hálat adni Istennek, aki lehetővé tette ezt az alkalmat, köszönetet mondani a lelkipásztor családnak, megköszönni Ambrus Lászlónak az adományt, Tika néniéknek a finomságokat, az eseményen résztvevők köszöntőszavait. A szeretetvendégség helyet adott rég óhajtott beszélgetéseknek, amelyek igazán megörvendeztették az emberi szívüket.

Szász Kriszta

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár
Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.
Telefon: 0731-019404
Drótposta: uzenet@reformatus.ro
<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>
Főszerkesztő: Somogyi Botond
Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza.
A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán